

Sygn. akt III Ca 460/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion-Hajduk

Protokolant Angelika Gwozdek

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P. i K. P.

przeciwko R. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w R. Ś.

z dnia 4 grudnia 2018 r., sygn. akt I C 87/18

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie 900 zł (dziewięćset złotych) z tytułu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Magdalena Balion - Hajduk

Sygn. akt III Ca 460/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. Ś. wyrokiem z 4 grudnia 2018 roku zasądził od pozwanego R. L. solidarnie na rzecz powodów J. P. i K. P. z 7000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 stycznia 2018 roku oraz zasądził na rzecz powodów 2050 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwany zawarł 1 października 2016 roku z powodami ustną umowę pożyczki na kwotę 10 000 zł, którą miał zwrócić po 6 miesiącach, to jest do kwietnia 2017 roku. Pozwany był w tym czasie związany z matką powódki I. B. (1), z którą mieszkał w wynajmowanym przez nią mieszkaniu w C.. Pożyczka była przeznaczona na wykonanie centralnego ogrzewania w tym mieszkaniu. Pozwany zwrócił się do powódki o udzielenie pożyczki i prosił o zachowanie tego w tajemnicy przed jej matką, zapewniał że pożyczka zostanie spłacona z pieniędzy, jaki miał otrzymać z kredytu, nie informował na co mają być przeznaczone pieniądze. Powodowie dowiedzieli się o przeznaczeniu pożyczki w późniejszym terminie już po przekazaniu pieniędzy. Matka powódki I. B. (2) nie wiedziała o tej umowie, dowiedziała się przypadkowo i była tym faktem zdenerwowana, bo nie chciała pożyczać pieniędzy od córki. Pozwany zapewniał ją, że będzie miał pieniądze na remont i nie musi się tym martwić. Centralne ogrzewanie zostały zamontowane w mieszkaniu matki powódki w październiku 2016 roku z pieniędzy pozyskanych przez pozwanego. Pozwany nie uzgadniał nigdy z powodami, że spłata będzie dokonywana przez matkę powódki, nie informował ich

także o ustaleniach z I. B. (2) co do spłaty pożyczki. Pozwany zwrócił powodowi łącznie 3000 zł w ratach po 1500 zł w kwietniu i maju, po czym zaprzestał spłat. W końcu 2016 roku pozwany rozstał się z matką powódki i wyprowadził się.

Sąd Rejonowy jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 720 § 1 k.c., wskazując że pozwany zawarł z powodami umowę pożyczki we własnym imieniu i mimo zobowiązania do spłaty, nie spłacił pożyczki w całości w umówionym terminie. Pozwany uzgodnił z powodami warunki udzielenia pożyczki, przyszedł do nich po odbiór pieniędzy i zobowiązał się do spłaty, co potwierdza fakt, że część kwoty pożyczki zwrócił. W żaden sposób nie wykazał, że umowa została zawarta przez inną osobę czy inna osoba zobowiązywała się do jej spłaty.

Pozwany w apelacji zarzucił naruszenie art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie, w konsekwencji zasądzenie od pozwanego zwrotu kwoty pożyczki, której nie zaciągał we własnym imieniu oraz zwrotu pieniędzy, które zainwestowała matka powódki we własnym mieszkaniu, naruszenie art. 720 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie i dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z zeznań powodów, świadków i nagrania bez zgody pozwanego, podczas gdy umowa pożyczki nie była stwierdzona pismem, co wyklucza dowodzenie w ten sposób, naruszenie art. 233 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że pozwany zawarł z powodami umowę pożyczki we własnym imieniu.

Wniósł o dopuszczenie dowodu z wiadomości SMS pomiędzy pozwanym a I. B. (2) w okresie od 4 czerwca 2017 do 22 lipca 2017 roku na okoliczność, że pozwany uczestniczył w partycypowaniu w spłacie pożyczki wyłącznie w okresie, kiedy łączyły go bliskie relacje z matką powódki.

Wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów za pierwszą i drugą instancję.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała uwzględnienie.

Sąd Okręgowy na mocy art. 381 k.p.c. oddalił zgłoszony przez pozwanego wniosek dowodowy zawarty w apelacji jako spóźniony, który mógł zostać powołany przed sądem pierwszej instancji, a ponad to okoliczność na jaką pozwany zaoferował dowody w postaci wiadomości SMS nie była okolicznością sporną.

Żaden z zarzutów apelacji nie jest trafny.

Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że pozwany osobiście zaciągnął pożyczkę i pieniądze otrzymane w ten sposób przeznaczył na remont instalacji CO w mieszkaniu matki powódki, z którą był związany i z którą mieszkał. Na rozprawie w dniu 13 września 2018 roku pozwany wyjaśniał że, gdyby dalej mieszkał z matką powódki, to spłacałby pożyczkę. Także podczas zeznań złożonych na rozprawie 20 listopada 2018 roku pozwany zeznał, że przestał spłacać dlatego, że pani I. przestała od niego odbierać telefony. Tak więc nawet z zeznań samego pozwanego wynika, iż sam zawarł umowę pożyczki i zobowiązywał się osobiście do jej zwrotu. Okoliczność, że po zawarciu umowy pożyczki pozwany rozstał się z matką powódki nie ma wpływu na treść zaciągniętego przez niego zobowiązania. Pozwany może co najwyżej dochodzić zwrotu kosztów poniesionych na rzecz I. B. (2), ale to już w zupełnie odrębnym postępowaniu. Jeśli chodzi o naruszenie art. 720 § 2 k.c. to przepis ten stanowi, że umowa pożyczki, której wartość przekracza 1000 złotych wymaga zachowania formy dokumentowej. Jest to forma określona dla celów dowodowych i nie skutkuje nieważnością zawartej umowy. Zgodnie z art. 74 § 2 k.c. mimo niezachowania formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażają na to zgodę, żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo fakt dokonania czynności prawnej jest uprawdopodobniony za pomocą dokumentu. W niniejszej sprawie fakt zawarcia umowy pożyczki został uprawdopodobniony za pomocą dokumentów albowiem powodowie przedstawili pisemne wypowiedzenie umowy datowane na 3 października 2017 roku oraz potwierdzenia transakcji pochodzące od pozwanego na kwoty po 1500 zł będące częściową spłatą pożyczki. Sam pozwany także w piśmie

procesowym z 19 września 2019 roku zgłosił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka I. B. (2) na okoliczność wzięcia pożyczki oraz stron umowy.

Sąd Okręgowy, mając powyższe w uwadze na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadnioną i na mocy art. 98 k.p.c. zasądził na rzecz powodów solidarnie 900 złotych tytułem zwrotu wynagrodzenia pełnomocnika powodów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Magdalena Balion – Hajduk